

(Сведок, 8.1.2013)

Уместо текста који читате сада на овим страницама „Сведока“ било је планирано да се да анализа текст, у тренутку писања ових редова (недеља 6. јануар), још увек не до краја усаглашене платформе и најављене резолуције српских власти о Косову.

Међутим, одлука косовских власти да не дозволе председнику Србије да оде на, како се тим поводом Томислав Николић изразио – „наше Косово“ и присуствује прослави Божића, неминовно је наметнуло питање смисла било каквог озбиљног бављења новом, ко зна којом по реду, стратегијом / платформом / резолуцијом, или назовимо то како хоћемо – о Косову.

Јер, о каквој ми (држава Србија) платформи да причамо, у којој се предвиђа „аутономија унутар аутономије“ када први човек Србије, председник, не може ни да крочи на тло те „наше“ називи „аутономије“?!

Међутим, ни нови (ко зна више који по реду) шамар из Приштине, преко Еулекса, и то на Божић, није био препрека нашим политичарима да наставе да „гуслају“ о „озбиљном раду“ на стратегији, озбиљним напорима и плановима, „великим“ мислима и делима о Косову, ЕУ интеграцијама, и, наравно, о бољем животу.

После свега, али и пре свега, имајући у виду ситуацију у којој се налазе Србија и српско друштво данас, чини се да питање које обједињује сва питања наше сулуде реалности гласи: Докле ћете више да нас зај...?

Пише: Милан Динић
среда, 09 јануар 2013 18:22

Ово питање, узевши у обзир, речником политичких флоскула речено – „комплексност изазова ситуације“, упућено је на више адреса.

Пре свега, ово питање мора бити упућено нашим, или назови „нашима“ - српској влади (актуелној, бившој, будућој), председнику (садашњем, бившем) и политичарима (садашњим, бившим)...

Докле ћете више да нас зај... око Косова?!

Од 2000. године парламент и влада усвојили су неколико резолуција, одлука, декларација, осуда и сваки пут смо кретали из почетка, „плански“, назови озбиљно и, наравно, „државнички“.

Прво је 2000. Небојша Човић, као челник Координационог тела за КиМ, изашао са предлогом да се Косово подели на два ентитета, потом је то наводно радио и Ђинђић, а тим путем је, како је и сам изјавио, ишао и Зоран Живковић у време своје владе.

Затим је 2004. дошао Коштуница и донео идеју о „суштинској аутономији“ и одлуку о бојкоту установа, па је потом уследио скупштински маневар са предлогом кантонизације, па Лабусов план стварања ентитета, а онда је уследила Тадићева препорука за излазак на изборе 2004. и повратак у косовске установе...

У 2005. смо осмислили можда најчувенију дипломатску кованицу српског политичког новоговора – Драшковићево „више од аутономије, мање од независности“, да би и он сам, када је изгубио све функције, признао да није у то веровао и отворено подржао заговорнике признавања косовске државе. У 2006. смо донели Устав који „чува Косово“, а који сада сви виде као „ограничавајући фактор“ у преговорима.

Пише: Милан Динић
среда, 09 јануар 2013 18:22
